

jen o nárocích odpůrce vyvlastňovatele na náhradu škody, pravě, že mu zůstává vyhrazeno uplatnění náhradu škody pořadem práva. Že by však bylo obnoviti knihovní stav jen na základě zrušovacího nálezu, není v zákoně řečeno. Vyvlastniteli musí býti poskytnuta možnost, by proti kterýmukoli nárokům, jež odpůrce odvozuje ze zrušení vyvlastňovacího nálezu, mohl uplatnit své hmotněprávní námitky, jež nebyly ve zrušovacím nálezu řešeny. Vše to řešiti lze jen sporem. Nelze proto zrušovacímu nálezu přiznati náležitost listiny míněné v § 33 d) knih. zákona a právem rekursní soud zamítl pouhý podle zásad knihovního zákona učiněný návrh odpůrce vyvlastňovatelova na vklad práva vlastnického pro něho.

Čís. 11138.

Notář jako soudní komisař není oprávněn k rekursu do usnesení (rekursního) soudu, jímž bylo (v důvodech) vysloveno, že odhad pozůstalosti (obchodních podílů zůstavitelových) jest prováděti jiným způsobem, než byl zachováván notářem při soupisu pozůstalosti. Lhostejno, že se notář obává snížení svých poplatků jako soudního komisaře, po případě, že bude museti sám hraditi náklady původního odhadu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 758/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notáře jako soudního komisaře v pozůstalostním řízení.

Důvody:

Napadeným usnesením byly zrušeny usnesení a platební rozkazy soudu první stolice v napadeném usnesení jmenované, jež se týkají vesměs poplatků znalců přibraných k sepsání pozůstalostního inventáře a vybrání poplatků od přihlášené nezletilé dědičky a nařízeno soudu první stolice, by po doplnění řízení znovu rozhodl. V odůvodnění napadeného usnesení se blíže uvádí, v čem má doplnění záležitosti, zvláště, že je třeba odhad nemovitostí doplniti podle odhadního řádu a by byl o společenských obchodních podílech zůstavitelčiných zřízen inventář podle ustanovení § 106 druhý odstavec nesporného patentu. Podaným dovolacím rekurssem domáhá se stěžovatel, notář, jenž byl jako soudní komisař podle § 29 nesporného řízení pověřen sepsáním pozůstalostního inventáře, změny napadeného usnesení v ten rozum, že se při doplnění pozůstalostního řízení nemá postupovati podle § 106 nesporného patentu, nýbrž že základem projednání pozůstalosti má býti soupis jím pozůstalostnímu soudu předložený po eventuelním jeho doplnění podle zásad vyslovených v § 97 nesporného říz. Než stěžovatel, byv ustanoven soudním komisařem k sepsání inventáře, nenabyl soukromého nároku, by pozůstalostní inventář byl zřízen určitým jím zvoleným způsobem, jehož použití by sám mohl proti rozhodnutím soudním prosazovati

opravnými prostředky podle § 9 nesp. říz., aniž se stal účastníkem pozůstalostního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo pořadem stolic rozhodováno. Na tom nic nemění obava stěžovatelova, že by provedení odhadu společenských obchodních podílů zůstavitelčiných podle § 106 nesp. říz. mělo po případě za následek snížení jeho poplatků jako soudního komisaře, ani že opatrovník nezletilé dědičky jest názoru, že stěžovatel bude povinen sám hraditi náklady odhadu podle mínění opatrovníkova zbytečného. Proto jest rekurs notáře nepřipustný, ježto byl podán osobou k němu neoprávněnou, právě tak, jako by jím byl rekurs soudního úředníka stejně pověřeného (srov. také rozhodnutí čí. 1801, 4988 a 10.417 sb. n. s.).

Čís. 11139.

Sekvestraci pozůstalosti podle § 127, první odstavec, nesp. říz. lze povolit i před podáním žaloby o dědické právo.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 856/31.)

Pozůstalostní soud vyhověl návrhu dědiců ze zákona, by byla správa pozůstalostního domu odňata dědičce ze závěti, a jmenoval k dalšímu vedení správy Antonína U-a. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dosud není sporem rozřešena otázka, zda jest platné poslední pořízení, z něhož se k dědictví přihlásila stěžovatelka, takže jsou tu přihlášky dědiců ze zákona, neuznávajících platnost posledního pořízení a přihláška dědičky z ústní závěti, tedy přihlášky sobě odporující. Za tohoto stavu věci nemá dědička ze závěti nároku na další správu pozůstalosti a nejsou k ní oprávněni ani dědici ze zákona (§ 145 nesp. říz.). Právem proto první soud návrhu dědiců ze zákona vyhověl, správu domu dědičce ze zákona odňal a novým správcem ustanovil Antonína U-a (§ 127 nesp. říz.). Názor ten má oporu i v zákoně (§ 810 obč. zák., §§ 122, 127, 145 nesp. říz.) i v nauce (Krasnopolski: Erbrecht) i v judikatuře (rozh. čí. 2582 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost nemá opory v § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čí. 208 ř. zák., — za jehož platnosti byla podána — neboť napadené usnesení netrpí ani vadou zřejmého rozporu rozhodnutí se zákonem, jak vytýká stěžovatelka, ani jinou z vad v předpisu tom uvedených. Z ustanovení § 127, první odstavec, nesp. říz. nevyplývá, že nelze povolit sekvestraci pozůstalosti již i před podáním žaloby o dědické právo, jak je o tom shodný názor i judikatury (rozh. bývalého vídeň. nejvyššího soudu Gl. U. čí. 9435 a 15.384 st. ř.) i nauky. Předpoklady § 127 druhý odstavec nesp. říz. nedopadají vůbec, neboť stěžovatelka neob-